

ПЕСЕННО-ПОЕТИЧНИЯТ КОНЦЕРТ

Искам да започна с мисълта на големия български поет Любомир Левчев, изказана на концерта: „Песенно-поетичният концерт в рамките на Мартенските музикални дни е уникално за нашата култура събитие, в което поезията и музиката вървят ръка за ръка“. Наистина това е така. Но ще добавя съвсем уверено, че тези концерти имат и друга характерна черта — тяхното изключително високо художествено равнище. Не само на участниците, но и на изпълняваните произведения. Това доказва дори беглият поглед върху програмата. В нея личат бисери от песенното творчество на Владигеров и Пипков, на Кутев и Ал. Райчев, на редица други утвърдени наши музикални творци. Откровено казано, трудно ми е да се спра на всяко от изпълняваните произведения. Но това не е най-важното. Най-значимото, според мен, бе неповторимата атмосфе-

ра на камерност, на духовно общуване между сцена и публика, прераснало в общо творческо дихание. Това се получава винаги, когато силно въздействащи творби се изпълняват от големи творци.

Композиторът Симеон Пиронков се представи с песенния цикъл „Буковски елегии“ и „Розите на Шипченския проход“. Тенорът Здравко Гарджев от Софийската народна опера напълно покри авторските замисли, попадайки дълбоко в атмосферата на произведенията. Пиронков се представи и с две поучителни песни „Какво се казва на детето“ и „Песен на тримата метафизични войници“, които бяха отлично изпълнени от певицата Мариана Бончева.

После настъпи дългоочакваният миг. На сцената застана поетът Любомир Левчев, който има в Русе широка читателска аудитория. Не съм литературен

критик, за да дам съответна преценка, но като слушател бях поразен от това, което чух. Чрез своите силно вълнуващи стихове той стига до дълбини на човешката душевност. За кратко време Левчев разкри мащабите на творческото си кредо, широкото амплуа на мислите и чувствата си. В „Песен за Гарсия Лорка“ бе подчертано силно развитото интернационално чувство на поета. „Бой на петли“ бе твърда присъда над капиталистическата жестокост. В „Песничка за Мамаев Курган“ Левчев се преклони пред геронизма и любовта, пред човешката чест и свято чувство. Той възпя работническата класа в баладата „Работническа кръв“, за да стигне след това през „Махалото на Фуко“ до „Утринни моми“ и да ни разкаже за топлината на голямото човешко сърце. Поезията на Левчев е директно въздействи-

ваща, мъжествена и вечно търсеща. Искам да добавя, че поетът прочете своите стихове изразително, нещо, което не бих казал за други четения, на които съм присъствувал. Срещата с видния български поет бе голям културен празник за русенци и той би трябвало да се превърне в традиция.

Качествата на з. а. Павел Герджиков като камерен изпълнител са отдавна известни и доказани. Той е един от малцината български певци с подчертана вътрешна потребност от камерно музициране. Герджиков пее с много вкус и чувство за художествена мярка. Мекото звучене на красивия глас, логично изградената форма на песента и високата артистичност са характерни особености на творческия натюрел. Затова и слушателят остава удовлетворен от неговото изкуство.

Накрая чухме софийския ка-

мерен хор „Любомир Пипков“. Няма да се спирам на всяка една от интерпретираните песни. Искам само да подчертая изключително високото изпълнителско равнище на всяка една от хористките, на богатия им гласов материал. Майсторската ръка на н. а. Васил Арнаудов е създала един хомогенен състав, чийто музициране стига до съвършенство. Затова и силата на художественото внушение е голяма.

Песенно-поетичният концерт влезе в историята на Мартенските музикални дни със своята художествена мащабност и интимна красота. Настъпва време на размисли. И може би те ще ни доведат до констатацията, че такива концерти би трябвало да се състоят по-често, за да запълнят една празнина в духовния живот на русенци.

Асен НИКОЛОВ